

[Jacob Sørensen.]

var tilstrækkeligt. Det er en ordning, der er absolut utilfredsstillende og ikke dækkende nok efter min opfattelse og efter mit partis opfattelse. Derfor ønsker vi det gjort på en mere langsigtet, en mere fast, håndgribelig og kontrolleret måde, så vi er sikre på, at både det forebyggende, det kontrollerende og behandlende arbejde bliver gjort på samme gode måde som i en offentlig klinik.

At det kan være en besværlig ordning for forældrene selv at skulle bringe børnene til tandlæge, er rigtigt, men det er heller ikke sikkert, at det alle steder skal være sådan. Nu er en af begrundelserne for forslaget jo den, at der er så store forskelle i de enkelte kommuner geografisk og på anden måde, at der kan være grund til at gøre det differentieret.

Hvis man vil gennemføre den offentlige ordning og transportere børnene fra den lille skole til den store skole, hvor klinikken er, eller til tandlægeklinikker i biler eller på anden måde, så er der den ulempe, at det stjæler mange timer fra børnene, mange undervisningstimer, fordi det skal ske i undervisningstiden. Når det er til en skoletandklinik, og når man skal transportere dem langt, så er man nødt til at have en flok med i bilen. Det kan antagelig i mange tilfælde gøres mere smidigt og mere hensigtsmæssigt og alligevel kunne bevares i skolen, så forældrene ikke får den belastning. Det ville være det mest hensigtsmæssige, at skolen i videst muligt omfang tager sig af det.

Der er fra forskellig side, også fra ministerens side, sagt, at der ikke er tilstrækkelig dækning af tandlæger rundt omkring i disse distrikter, som vi tænker på. Det kan godt være rigtigt, og hvis der ikke er det og loven ikke giver anledning til, at der kommer en sådan dækning, ja, så er en sådan kommune ude af stand til at træffe en fornøden fornuftig overenskomst med den privat praktiserende tandlæge og er henvist til at etablere sin egen klinik og så håbe på, at der kommer ansøgninger til stillingerne dér, når de bliver opslået.

Jeg tror, man kan være ganske tryk ved, at den nuværende indenrigsminister vil sørge for, at det bliver ført ud i livet på en sådan måde, at vi er sikre på, at de børn — de 15 pct. af børnene, det her højst kan

dreje sig om — også fremtidig vil få en tandlægeservice lige så god som de øvrige.

Aase Olesen (RV):

Der er mange i denne sal, som har stor respekt for fru Hanne Reintofts erfaring specielt på det sociale område, og når jeg kom til måske lidt ureglementeret at ryste på hovedet, så var det, fordi fru Hanne Reintoft sagde, at hun kendte disse forhold, for hun boede selv i en dispensationskommune. Er det da overhovedet ikke gået op for dem, der angriber dette forslag så hårdt, at den slags dispensationskommuner ikke vil eksistere mere, når denne lov er trådt i kraft? Det er just en anden dispensationsordning, vi vil have, derfor forslaget.

Det er samtidig et svar til indenrigsministeren. Jeg må indrømme, at jeg forstår ikke helt logikken, når han på én gang siger, at denne bemyndigelse vil blive fulgt til punkt og prikke, og samtidig siger, at dette forslag er overflødigt. Det hænger jo heller ikke sammen. Vi har nu hørt den ene taler efter den anden stå og henvise til rapporter, der viser, at de nuværende dispensationskommuner ikke klarer opgaverne, og jeg vil gerne gentage: ingen har kunnet påvise, at det skyldes selve behandlingsleddet, det er hele tiden den opsøgende og kontrollerende virksomhed, det er galt med. Det er den, vi siger skal ud i offentlig regie, og det er den, indenrigsministeren nu får mulighed for at lave vejledende regler for. Derfor tror jeg bestemt ikke, at reglen er overflødig.

Jeg vil godt sige til hr. Steen Folke, som undrede sig lidt over forskellige begreber, at vi opfatter det sådan i det radikale venstre, at det er vores opgave herinde at sikre en ensartet kvalitet i det tilbud, vi giver i vores sundhedssektor til befolkningen, uden at det nødvendigvis skal udelukke enhver form for lokal indflydelse på, hvordan selve udformningen af tilbuddet skal være.

Erlendsson (FP):

Ministeren sagde, at de privat praktiserende tandlæger ikke fysisk kunne klare opgaven. Man kunne vel også sige, at de ikke ville have fysik til at klare opgaven. Det er klart, at der kun er en vis arbejdskraft i ethvert menneske, og at opgaven kan blive for stor, men der ligger i selve udtalelsen noget om, at samfundets problemer kun kan